

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/59/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6123203263
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 09. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Denis Vékony
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2023:6123203263.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Denisa Vékonyho a sudkýň JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Márie Vrtochovej v spore žalobcu A. B. C., D., E., nar. XX.XX.XXXX, bytom F., G. H. XXXX/XX, zastúpeného JUDr. Andrejom Garom, advokátom, so sídlom Bratislava, Štefánikova 14 proti žalovanej A. I. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom F., C. XXXX/XX, zastúpenej SOUKENÍK - ŠTRPKA, s.r.o., so sídlom Bratislava, Šoltésovej 14, IČO: 36 862 711 o zaplatenie 113,13 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prievidza č.k. 15C/10/2023-86 zo dňa 15. mája 2023, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovaná má voči žalobcovi **n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, ktorú náhradu trov odvolacieho konania je žalobca povinný zaplatiť žalovanej v sume určenej rozhodnutím súdu prvej inštancie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcu a žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Na odôvodnenie tohto rozsudku súd uviedol, že žalobca sa podanou žalobou proti žalovanej domáhal zaplatenia náhrady škody 113,13 eur s príslušenstvom. Svoj nárok odôvodnil tým, že strany sporu vedú konanie o úpravu rodičovských práv a povinností k ich maloletému dieťaťu na čas do rozvodu i konanie o rozvod a úpravu rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu na čas po rozvode. Styk žalobcu s maloletým dieťaťom bol na čas do rozvodu upravený neodkladným opatrením súdu, ktoré však žalovaná nerešpektuje. Žalobca si v zmysle vykonateľného rozhodnutia šiel dňa 25.12.2021 prevziať maloleté dieťa a za účelom tohto stretnutia pricestoval z miesta bydliska. Pred príchodom žalobca upovedomil žalovanú o svojom príchode prostredníctvom SMS správy, na čo žalovaná reagovala, že už včera žalobcovi oznámila, že maloletý bol v kontakte s pozitívne testovanou osobou a preto nie je možné styk realizovať. Daná správa bola jediná, ktorá bola zaslaná a na ostatné správy nereagovala, neposkytla žiadne potvrdenie mailu zo škôlky, žiadne upovedomenie úradov o tom, že sa nachádza v karanténe, či iný relevantný dôkaz zdôvodňujúci objektívnu prekážku nerealizácie styku. Žalobca sa na styk dostavil, žalovaná mu oznámila, že maloletý je v karanténe a tak privolať príslušníkov policajného zboru a nakoľko žalobca opätovne svojho syna nevidel, tak následne predmetné stretnutie oznámil príslušníkom policajného zboru prostredníctvom zápisnice, ktorú predkladá v prílohe. Žalobca má za to, že zodpovednosť za zmarený styk preberá výlučne žalovaná, z dôvodu, že maloletého na styk riadne nepripravila, ako jej vyplýva z povinnosti, ktorá jej bola uložená predmetným uznesením. Žalobca si uplatňuje predmetný nárok na náhradu škody, za ktorej vznik zodpovedá žalovaná v dôsledku vyššie

uvedeného konania a ktorá spočíva v zbytočne vynaložených nákladoch na cestu z F. do F. a späť. Žalovaná neposkytnutím potrebnej súčinnosti porušila svoju prevenčnú povinnosť v zmysle § 415 zákona č. 401/1964 Zb. Občiansky zákonník, čím vedome spôsobila škodu žalobcovi, nakoľko jej zámer zmariť styk žalobcu s maloletým a spôsobiť mu tak zbytočne vynaložené náklady bol vopred daný. Predmetná cesta žalobcu z miesta bydliska - G. H. XXXX/XX, F., do miesta styku - J. E. F., K. L. XX, F. a späť predstavuje vzdialenosť 372 km, t.j. z F. do F. 186 km a z F. do F. 186 km.

V zmysle § 7 ods. 1 v spojení s § 7 ods. 4 zákona č. 283/2002 Z.z. o cestovných náhradách si žalobca nárokuje základnú náhradu vo výške 71,80 eur a náhradu za spotrebované pohonné látky vo výške 41,33 eur (náhrada prepočítaná v zmysle spotreby pohonných látok uvedených v technickom preukaze a údajov štatistického úradu v týždni od 20.12.2021 do 26.12.2021). Žalovaná s podanou žalobou žalobcu nesúhlasila, uviedla, že žalobcovi za náhradu škody nezodpovedá, nakoľko škoda nevznikla žalobcovi v príčinnej súvislosti s jej konaním. Styk žalobcu ako otca sa dňa 25.12.2021 neuskutočnil z dôvodu karantény maloletého, ktorý bol počas Vianoc 2021 v kontakte s pozitívnym dieťaťom v škôlke. O tejto skutočnosti žalovaná informovala žalobcu dňa 24.12.2021. Zároveň mu dala na vedomie, že maloletý je objednaný na PCR test. Dňa 25.12.2021 sa žalobca napriek upozorneniam žalovanej dostavil do miesta bydliska maloletého, ktorého žiadal vydať na styk. Žalobca bol v danom čase riadne upozornený, že maloletý je v karanténe, pričom sa napriek uvedenému dostavil do miesta bydliska maloletého a žiadal jeho vydanie. Žalobcovi bola známa skutočnosť, že maloletý je v povinnej karanténe, čo mu bolo riadne preukázané. Zároveň mu je zrejmá skutočnosť, že maloletý bol následne pozitívne testovaný na ochorenie COVID-19. Napriek uvedeným skutočnostiam sa žalobca dostavil do miesta bydliska maloletého syna a žiadal o jeho vydanie. Žalobca teda svojim konaním sám porušoval právne povinnosti vyplývajúce

z vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky, ktorou sa nariaďujú opatrenia pri ohrození verejného zdravia k izolácii osôb pozitívnych na ochorenie COVID-19 a karanténe osôb, ktoré prišli do úzkeho kontaktu s osobou pozitívnou na ochorenie

COVID-19 zo dňa 07.10.2021, ktorá nariaďovala povinnosť karantény osôb po úzkom kontakte s osobou pozitívnou na ochorenie. Bolo povinnosťou žalovanej zabezpečiť, aby maloletý dodržiaval karanténu v domácom prostredí. Akékoľvek vydanie maloletého žalobcovi by bolo v danom čase porušením všeobecne záväzných právnych predpisov prijatých na úseku ochrany zdravia v súvislosti so šírením ochorenia COVID-19. Zároveň by sa žalovaná v prípade vydania maloletého žalobcovi mohla dopustiť trestného činu šírenia nebezpečnej a nákazlivej choroby v zmysle § 163 zákona č. 300/2005 Z.z. Trestný zákon

v znení neskorších predpisov.

3. Súd vykonal v spore dokazovanie, z ktorého zistil, že styk žalobcu - otca maloletého bol ku dňu 26.12.2021 upravený súdnym rozhodnutím - uznesením o neodkladnom opatrení Okresného súdu Prievidza č.k. 18P/54/2019-2309 zo dňa 20.12.2021, ktoré nadobudlo predbežnú vykonateľnosť dňa 20.12.2021. Súd neodkladným opatrením zmenil uznesenie Okresného súdu Prievidza č.k. 12P/44/2019-76 zo dňa 14.10.2019 na čas do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 18P/54/2019 tak, že otec je oprávnený na stretnutie s maloletým B. každý týždeň v kalendárnom roku vždy v sobotu od 12.00 hod. do 17.00 hod. bez prítomnosti matky a s účinnosťou od 01.03.2022 je otec oprávnený na stretnutie s maloletým B. každý párny týždeň v kalendárnom roku vždy v sobotu od 12.00 hod. do 17.00 hod. bez prítomnosti matky a každý nepárny týždeň

v kalendárnom roku vždy v sobotu od 11.00 hod. do 17.00 hod. a v nedeľu od 11.00 hod. do 17.00 hod. bez prítomnosti matky. Súd zároveň upravil styk otca s maloletým dieťaťom počas vianočných sviatkov roku 2021 a počas novoročných sviatkov roku 2022 tak, že otec je oprávnený stretnúť sa s maloletým B., nar. XX.XX.XXXX dňa 26.12.2021 v čase od 12.00 hod. do 17.00 hod. a dňa 02.01.2022 v čase od 12.00 hod. do 17.00 hod. bez prítomnosti matky. Matke uložil povinnosť maloleté dieťa na stretnutie s otcom včas a riadne pripraviť

a stretnutie s otcom umožniť. Otec si maloleté dieťa v určenom čase od matky mal prevziať pred kultúrnym domom v F., L. K. L., kde ho matke v určenom čase mal aj odovzdať. V prípade, že sa styk otca s maloletým dieťaťom neuskutoční v súdom určenom čase z dôvodu objektívnej prekážky na strane maloletého dieťaťa, matka je povinná umožniť otcovi styk s maloletým v rovnakom časovom rozsahu v náhradnom termíne. Vo zvyšku návrh otca na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol. Úprava styku otca s maloletým ku dňu 26.12.2021 v konaní nebola sporná. V konaní bola taktiež nesporná skutočnosť, že dňa 25.12.2021 sa žalobca v súlade s vyššie uvedeným rozhodnutím dostavil do miesta bydliska maloletého za účelom uskutočnenia styku. K uskutočneniu tohto styku nedošlo. Z

SMS komunikácie medzi žalobcom a žalovanou vyplynulo, že žalovaná žalobcovi dňa 24.12.2021 o 15.51 hod. oznámila, že styk nie je možné uskutočniť, nakoľko maloletý B. je v karanténe, bol v kontakte s pozitívnym dieťaťom a má aj prejavy ochorenia (soplíky a teplotu). Žalovaná žalobcovi oznámila, že maloletý má určený termín PCR testovania. Žalobca na toto oznámenie reagoval tak, že naďalej trval na stretnutí. Dňa 25.12.2021 o 11.51 hod. žalobca oznamuje správou, že je na námestí, na čo žalovaná reagovala správou o 11.54 hod., že „B., písala som ti, ze je B. v karantene“.

V ďalej správe o 11.57 hod. žalobca uvádza, že žalovaná marí styk, koná protizákonne a synovi škodí, ide pred dom a nech nachystá maloletého a odovzdá mu ho, následne oznamuje, že je pred domom a či si je vedomá trestnoprávných následkov. Žalovaná mu odpovedá, že syn je v karanténe a o tom vie. V čase o 12.14 hod. žalobca žiada odovzdať syna, otvoriť dvere, žalovaná opäť oznamuje, že syn je v karanténe, žalobca opäť oznamuje, že zmarila styk klamstvami o covid karanténe. Dňa 26.12.2021 o 11:51 hod. znovu zaslal žalovanej oznámenie, že čaká na odovzdanie maloletého na námestí. Zo zápisnice o trestnom oznámení spísanej dňa 25.12.2021 vyplynulo, že žalobca opísal komunikáciu so žalovanou,

k uskutočneniu styku nedošlo, potvrdil, že mu žalovaná oznámila, že syn je v karanténe. Syna mu nedala ani po tom, čo prišiel pred domom. Zo zápisnice ďalej vyplýva, že na miesto prišla policajná hliadka a to cca okolo 13,00 hod. a jeden z hliadky pri vstupnej bráne zazvonil a po niekoľkých sekundách sa otvorili vstupné dvere na dome a konkrétne to bol starý otec C. M. a policajta pozval do domu, avšak policajti prišli len pred prah domu a tu sa zdržali asi 10 minút, pričom sa rozprávali cez pootvorené dvere so starým otcom a aj matkou, ktorú pozná po hlase, pričom matku osobne nevidel. Po návrate policajtov späť mu títo povedali, že matka tvrdila, že len syn je v karanténe, nie celá domácnosť, pretože bol v škôlke, kde bolo pozitívne dieťa a objednala syna na PCR test, že styk neumožní a že ona nenahlásila synovu karanténu na RÚIVZ v F.. Po skončení konverzácie s policajnou hliadkou mu bolo doporučené podať trestné oznámenie a toto aj išiel podať. Z mailovej správy zaslanej dňa 22.12.2021 na mailovú adresu žalovanej vyplýva, že zamestnankyňa škôlky, ktorú v tej dobe navštevoval maloletý, rodičom oznámila, že dňa 20.12.2021 bolo

v škôlke dieťa, ktorému dňa 21.12.2021 vyšiel pozitívny PCR test. Z výsledku testu, ktorý bol zasielaný formou SMS správy vyplynulo, že maloletému bol dňa 27.12.2021 urobený odber vzorky, ktorý bol pozitívne testovaný na prítomnosť COVID-19. Výsledok testu bol žalovanej doručený dňa 28.12.2021 a žalovaná uvedenú správu preposlala žalobcovi 28.12.2021.

4. Uvedené skutočnosti súd posúdil podľa § 415, § 420 ods. 1 a 3 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 1 a 3 písm. a), ods. 6 písm. a) b), c), e), ods. 8 vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 252/2021, ktorá bola vo Vestníku vlády SR uverejnená dňa 07.10.2021. Dospel k záveru, že žalovaný nárok žalobcu nie je daný. Podľa súdu predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu v zmysle § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka je porušenie právnej povinnosti, existencia škody, príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou a nakoniec zavinenie. Všetky uvedené zodpovednostné zložky musia byť splnené kumulatívne. Bolo spoľahlivo preukázané a medzi stranami nesporné, že v rozhodnom čase dňa 25.12.2021 bolo stretávanie sa otca (žalobcu) s maloletým synom upravené uznesením o neodkladnom opatrení č.k. 18P/54/2019-2309 zo dňa 20.12.2021, ktoré nadobudlo predbežnú vykonateľnosť dňa 20.12.2021. V predmetnom období osobnú starostlivosť o maloletého de facto zabezpečovala matka. V tom čase sa vykonávalo rozsiahle dokazovanie v konaní o úprave rodičovských práv a povinností na čas do rozvodu

a prebiehalo aj rozvodové konanie strán sporu. Obaja rodičia boli opakovane vyzývaní vo veci konajúcimi súdmi k uvedomeniu si rodičovskej zodpovednosti, aby sa povzniesli nad svoje osobné spory a nezhody a riešili vzniknutú napätú situáciu v prospech dieťaťa. V konaní bolo nesporné, že dňa 25.12.2021 sa stretnutie žalobcu s maloletým synom neuskutočnilo,

i keď išlo o súdom upravený styk, podľa ktorého mal žalobca ako otec právo stretnúť sa so synom počas vianočných sviatkov aj dňa 25.12.2021 v čase od 12.00 hod. do 17.00 hod. Matka mala povinnosť maloleté dieťa na styk s otcom riadne pripraviť a stretnutie umožniť. Podstatné pre posúdenie dôvodnosti žaloby v danom prípade je, či existovali objektívne prekážky, pre ktoré sa nemohol styk uskutočniť, a či boli tieto prekážky včas žalobcovi oznámené tak, aby sa mohlo predísť vzniku škody. Súd mal z vykonaného dokazovania preukázané, že v danom prípade existovali objektívne prekážky, pre ktoré sa nemohol styk

s maloletým uskutočniť, a to mailovým oznámením, že v škôlke sa dňa 20.12.2021 nachádzalo dieťa, ktorému dňa 21.12.2021 vyšiel pozitívny výsledok PCR testu na

COVID-19. Z predložených výsledkov testovania vyplýva, že maloletému bola dňa 27.12.2021 odobratá vzorka, ktorá bola testovaná na prítomnosť COVID-19. Dňa 28.12.2021 bola žalovanej doručená správa, že maloletý B. C. bol pozitívne testovaný na COVID-19. Súd má za dostatočne preukázané, že maloletému bola v zmysle vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 252/2021 zverejnenej dňa 07.10.2021 z dôvodu blízkeho kontaktu s pozitívnou osobou nariadená karanténa. Dôvodnosť nariadenej karantény nad maloletým bola neskôr preukázaná aj tým, že maloletý bol o 6 dní od oznámenia škôlky skutočne pozitívne testovaný na COVID-19. Matka preukázala a v konaní ani nebolo sporným, že žalobcovi oznámila, že maloletý je v karanténe a styk s otcom sa z tohto dôvodu nemôže uskutočniť, a to formou SMS správy, ktorá bola žalobcovi doručená už dňa 24.12.2021. Matka otcovi riadne oznámila, že maloletý bol v kontakte s pozitívnou osobou, že má príznaky ochorenia a aj skutočnosť, že mu bol určený termín testovania. Otec sa napriek tejto skutočnosti dostavil dňa 25.12.2021 aj dňa 26.12.2021 na miesto určené pre odovzdanie dieťaťa na styk. Pokiaľ žalobca v návrhu uviedol, že žalovaná mu nijakým spôsobom nepreukázala dôvodnosť karantény, podľa súdu žalobca nepreukázal, že by od žalovanej nejaký dôkaz o pravdivosti jej tvrdení v tomto období vôbec požadoval, bez ďalšieho označil tvrdenia matky za klamstvá. Z úradného záznamu zo dňa 26.12.2021 vyplýva, že matka predložila hliadkovej službe k nahliadnutiu mail poslaný zo škôlky. Matka ku dňu 25.12.2021 nedisponovala výsledkom testu na COVID-19 u maloletého B.. Nie je možné sa ani stotožniť s názorom žalobcu, že matka mala zabezpečiť skoršie testovanie maloletého. Maloletému bola odobratá vzorka už na 6. deň po kontakte s pozitívnou osobou, pričom štandardná doba na odobratie vzorky po kontakte s pozitívnou osobou je uvádzaná na 8. deň (internetová stránka J.). V dôsledku kontaktu maloletého B.

s pozitívne testovanou osobou na ochorenie COVID-19, vznikla maloletému povinnosť dodržiavať karanténu podľa § 3 ods. 1, ods. 3 písm. a) vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 252/2021. Zároveň v zmysle § 3 ods. 6 písm. b), c), e) citovanej vyhlášky bol maloletý povinný zdržiavať sa iba v mieste karantény, nekontaktovať sa fyzicky s inými osobami a nestretávať sa s inými osobami, okrem osôb, ktoré spolu s ním bývajú počas jeho karantény v mieste, kde vykonáva karanténu. Za dodržiavanie týchto povinností maloletým zodpovedala žalovaná ako zákonná zástupkyňa dieťaťa (§ 3 ods. 8 vyhlášky). Na základe takto zistených skutočností súd dospel k záveru, že žalovaná, ktorá by inak v zmysle § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka zodpovedala žalobcovi za škodu z dôvodu porušenia právnej povinnosti uloženej súdnym rozhodnutím, sa zbavila zodpovednosti

v zmysle § 420 ods. 3 Občianskeho zákonníka, pretože preukázala, že škodu žalobcovi dňa 25.12.2021 nezavinila. Taktiež nemožno žalovanej vyčítať nesplnenie si prevenčnej povinnosti v zmysle § 415 Občianskeho zákonníka z dôvodu neinformovania žalobcu

o objektívnej prekážke brániacej uskutočneniu styku pretože tak, ako je uvedené vyššie, žalobcovi informáciu o tom, že maloletý B. je v karanténe, nakoľko bol v kontakte

s pozitívnou osobou v škôlke, vykazuje príznaky ochorenia a je objednaný na PCR testovanie, včas poskytla, a to SMS zo dňa 24.12.2021 o 15.51 hod. Uvedené oznámenie formou SMS komunikácie, ktorá bola medzi žalobcom a žalovanou bežná a zaužívaná, považuje súd za postačujúcu. Žalobca v prípade, že nedôveroval žalovanej nežiadal od nej doručiť mailovú správu z predškolského zariadenia. Je na mieste aj argumentácia žalovanej, že skutočnosť, že vzťahy medzi sporovými stranami sú vyhrotené a žalobca zásadne nedôveruje akémukoľvek tvrdeniu žalovanej nemôže ísť len na ťarchu žalovanej. Vzhľadom na vyššie uvedené súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

5. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania súd odôvodnil podľa § 255 ods. 1

v spojení s § 256 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku /ďalej len CSP/. Žalovaná bola v konaní plne úspešná, preto jej súd priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

6. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca. Podľa neho súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil skutkové zistenia na základe vykonaných dôkazov, keď považoval SMS správu od žalovanej za splnenie prevenčnej povinnosti v zmysle § 415 Občianskeho zákonníka. Žalovaná preukázala existenciu skutočnej objektívnej prekážky styku otca

s maloletým - a to pozitívny PCR test maloletého v spornom období až v predmetnom konaní po viac ako roku od zmarenia styku. Čo však tvrdil žalobca a načo prvoinštančný súd neprihliadal, bolo konanie žalovanej vo vzťahu k splneniu prevenčnej povinnosti. Žalovaná

v čase styku disponovala mailovou komunikáciou zo škôlky, ktorej zaslaním by zmarila všetky pochybnosti žalobcu vo vzťahu ku karanténe maloletého. Žalobca v konaní poukazoval na dlhodobé napäté vzťahy žalobcu a žalovanej a ich dlhodobú nedôveru, ktorá je okrem iného pretavená aj do

starostlivosti o maloletého. Tak ako vyplýva z SMS komunikácie, žalobca dal jasne najavo, že žalovanej nedôveruje, načo žalovaná nijakým spôsobom nereagovala. V konaní bolo však preukázané, že v tom čase už disponovala

mailovou komunikáciou zo škôlky. Žalobca má zato, že súd nedostatočne vyhodnotil nedôveru a napäté vzťahy medzi účastníkmi konania. Podľa názoru žalobcu, súd by mal skúmať okolnosti a komunikáciu účastníkov konania, tobôž v prípadoch, keď sa preukazuje splnenie prevenčnej povinnosti. Dlhodobá nedôvera žalobcu vychádza okrem iného aj zo skutočnosti, že do času styku, ktorý je predmetom tohto konania, žalovaná zmarila 37 stykov žalobcu s maloletým synom. Takmer každý jeden zmarený styk povinnou nie je odôvodnený, ide o svojvoľné a protiprávne konanie povinnej a preto sú všetky tvrdenia povinnej o jej snahe motivovať maloletého na styk, ktorá je podľa slov povinnej márna z dôvodu objektívnych prekážok na strane maloletého, zavádzaním súdu a absolútnym klamstvom. Navyše, žalovaná marí styky žalobcu s maloletým dodnes (naposledy dňa 11.06.2023). Po viac ako roku zmarených stykov, konajúci súd nemôže po vykonaní dôkazov dospieť k názoru, že jednou SMS správou si žalovaná splnila prevenčnú povinnosť bez konkrétneho skúmania okolností

a spôsobu jej komunikácie so žalobcom. V konaní sa jasne preukázalo pasívne správanie žalovanej za účelom uškodiť žalobcovi. Rovnako súd nesprávne vyhodnotil dôkazy, keď tvrdí, že „Žalobca v prípade, že nedôveroval žalovanej nežiadal od nej doručiť mailovú správu z predškolského zariadenia“. Žalobca v tom čase netušil o existencii takejto správy. Túto správu videl až v konaní, keď žalovaná preukazovala objektívnu prekážku styku. Žalovaná je povinná v zmysle vykonateľného rozhodnutia dieťa pripraviť na styk. Keď je žalovaná povinná v zmysle rozhodnutia súdu a povinnosť nespĺní, ona musí preukázať existenciu objektívnej prekážky styku a zároveň splnenie prevenčnej povinnosti. Pri takých skutkových okolnostiach tohto prípadu je maximálne bizarné a nemorálne, aby žalovaná následne tvrdila, že nedôvera žalobcu nemôže ísť len na jej ťarchu. Musí ísť len na jej ťarchu, keďže je povinná v zmysle vykonateľného rozhodnutia súdu a v zmysle § 415 Občianskeho zákonníka urobiť všetko preto, aby zabránila vzniku škody. Nie poslať správu a byť pasívna. Pokiaľ súd prejedukuje hmotnoprávnu podmienku splnenia prevenčnej povinnosti, že žalobca aktívne nedopytoval žalovanú, aby preukázala svoje tvrdenia a samotné tvrdenie, že jej nedôveruje označuje za pasívne správanie, takáto logika nemá oporu v zákone ani

v konštantnej judikatúre. Súd tak nesprávne vyhodnotil dôkazy, keď dostatočne nezohľadnil vzťahy medzi sporovými stranami v čase a mieste zmareného styku, ktorý je predmetom tohto konania. Nie je možné sa stotožniť s názorom súdu, ktorý považuje poslanie jednej SMS správy za splnenie prevenčnej povinnosti. Bez ohľadu na skutočnosť, či sa v konaní následne preukáže skutočná existencia objektívnej príčiny alebo nie, účelom ustanovenia o prevenčnej povinnosti je, podľa názoru žalobcu, chrániť práve takéto tendenčné a špekulatívne správanie žalovanej voči žalobcovi. Žalobca má tiež za to, že prvoinštančný súd sa nedostatočne vysporiadal s argumentáciou žalobcu a všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní, čím mu bolo znemožnené, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva. Podľa názoru žalobcu, súd v rozsudku nedostatočne odôvodnil zbavenie zavinenia žalovanej v zmysle § 420 ods. 3 ako aj splnenie prevenčnej povinnosti v zmysle § 415 Občianskeho zákonníka. Súd sa v rozsudku nedostatočne vysporiadal s argumentáciou žalobcu, keď sa namiesto odôvodnenia odklonu od argumentácie žalobcu a vysporiadania sa s jeho argumentami len stroho priklonil k argumentácií žalovanej. Súd zároveň jasne nezodôvodnil akým spôsobom sa žalovaná mala zbaviť zavinenia podľa § 420 ods. 3 Občianskeho zákonníka, keďže túto skutočnosť len stroho konštatoval. Vzhľadom na uvedené navrhol žalobca, aby odvolací súd prvoinštančný rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie a rozhodnutie.

7. K odvolaniu žalobcu sa vyjadrila žalovaná. Uviedla, že sa v celom rozsahu stotožňuje s napadnutým rozsudkom, ktorý je podľa nej vecne správny, konzistentný, súd prvej inštancie v ňom vyhodnotil všetky dôkazy, dospel k správnym skutkovým zisteniam a zároveň správne posúdil predmetnú právnu vec, ktorej sa konanie týka. Žalovaná má za to, že si včas a riadne splnila prevenčnú povinnosť, keď deň pred neuskutočneným stykom (24.12.2021) informovala žalobcu, že styk žalobcu s maloletým nie je možné dňa 25.12.2021 uskutočniť,

a to z dôvodu karantény maloletého, ktorý bol v kontakte s pozitívnym dieťaťom v škôlke, pričom žalovaná taktiež žalobcu informovala, že maloletý je objednaný na PCR test. Žalobca sa aj napriek uvedenému dňa 25.12.2021 dostavil do miesta bydliska maloletého za účelom uskutočnenia styku a žiadal žalovanú, aby maloletého vydala na styk. Skutočnosť, ktorú žalobca uvádza v odvolaní, že medzi žalobcom a žalovanou panuje značná nedôvera a napäté vzťahy, nie je možné pripisovať na ťarchu žalovanej. Žalobca v konaní žiadnym spôsobom nepreukázal, že má dôvod nedôverovať žalovanej. Samotné tvrdenie o tom, že medzi žalovanou a žalobcom sú napäté vzťahy, nie je možné považovať za

preukázanie akejkoľvek nedôvery žalobcu voči žalovanej. Ani samotná skutočnosť, že žalobca inicioval voči žalovanej 37 samostatných konaní o náhradu škody nie je preukázaním vzťahov medzi žalobcom a žalovanou. Žalobca sa voči žalovanej domáha náhrady škody v prípadoch, kedy z objektívnych dôvodov nebolo možné styky uskutočniť a kedy došlo k zamietnutiu žaloby žalobcu zo strany Okresného súdu Prievidza. Vo vzťahu k rozhodnutiam Okresného súdu Prievidza, kedy došlo k priznaniu žalobcom uplatňovaného nároku na náhradu škody žalovaná uvádza, že ani jedno takéto rozhodnutie v súčasnosti nie je právoplatné, a teda na tieto nie je možné prihliadať. Žalovaná si teda riadne splnila prevenčnú povinnosť, keď deň pred plánovaným stykom informovala žalobcu o existencii objektívnej prekážky, v dôsledku ktorej nie je možné uskutočniť styk žalobcu s maloletým (karanténa maloletého), pričom skutočnosť, že žalobca žalovanej nedôveroval, táto nevedela žiadnym spôsobom ovplyvniť. Okrem toho žalobca sa na miesta styku dostavuje aj v prípade, ak žalovaná žalobcovi zašle potvrdenie o nemožnosti uskutočnenia styku s maloletým, napr. v dôsledku jeho choroby. Uvedené potvrdzuje, že tvrdenia žalobcu sú účelové, nakoľko aj v prípade, ak by žalovaná zaslala žalobcovi mail o kontakte maloletého s pozitívne testovanou osobou, žalobca by sa na miesto styku dostavil. Ďalej žalovaná uviedla, že jej zo žiadneho právneho predpisu či súdneho rozhodnutia nevyplýva povinnosť preukazovať zdravotný stav maloletého akýmikoľvek dôkazmi, a teda súd prvej inštancie správne dospel k záveru, že žalovaná sa zbavila zodpovednosti, pretože preukázala, že škodu žalobcovi dňa 25.12.2021 nezavinila. Pre úplnosť žalovaná uviedla, že k nalomenej dôvere medzi ňou a žalobcom prispelo aj konanie žalobcu, ktorý na žalovanú do dnešného dňa podal 37 takmer identických žalôb, pričom žalovaná má za to, že cieľom takéhoto konania nie je snaha žalobcu domôcť sa realizácie styku s maloletým, ale len snaha poškodiť žalovanú po finančnej a psychickej stránke. Tvrdenie žalobcu, že v konaní sa jasne preukázalo pasívne správanie žalovanej za účelom uškodiť žalobcovi nie je pravdivé. Žalovanej nie je zrejmé, aké takéto správanie má žalobca na mysli, nakoľko žalovaná, ako už bolo uvedené, včas a riadne informovala žalobcu o karanténe maloletého, v dôsledku ktorej nebolo možné zrealizovať styk. Žalovaná maloletého na styk riadne pripravuje, avšak skutočnosť, že maloletý bol v kontakte

s pozitívne testovanou osobou, v dôsledku čoho bol povinný absolvovať karanténu, žalovaná nedokázala nijakým spôsobom ovplyvniť. Žalovaná má za to, že neboli naplnené všetky predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu, ktoré zákon vyžaduje. Žalovaná svojím konaním neporušila žiadny všeobecne záväzný právny predpis, a zároveň jej nemožno pričítať ani porušenie všeobecnej prevenčnej povinnosti v zmysle § 415 Občianskeho zákonníka. Navrhla preto, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

8. K vyjadreniu žalovanej na svoje odvolanie sa vyjadril žalobca. Podľa neho žalovaná svoje tvrdenia v čase styku nezobjektívizovala a tým porušila prevenčnú povinnosť. Žalovaná vo svojom vyjadrení zarážajúco tvrdí, že „je irelevantné, či žalovaná vopred žalobcovi predloží akékoľvek dôkazy, ktoré preukazujú objektívnu prekážku na strane maloletého, v dôsledku ktorej nie je možné uskutočniť styk, alebo nie“. Vo svojom scestnom výklade práva pokračuje tvrdením „žalovaná dovoľuje uviesť, že žalovanej zo žiadneho právneho predpisu i súdneho rozhodnutia nevyplýva povinnosť preukazovať zdravotný stav maloletého akýmikoľvek dôkazmi“. V nadväznosti na vyššie uvedené tvrdenia žalovanej nadobúda žalobca presvedčenie, že vo vysoko podintelektuálnom vnímaní sveta žalovanej sú § 24

ods. 6 zákona č. 36/2005 Z.z. zákon o rodine, vrátane bohatej judikatúry a odbornej literatúry o informačnej povinnosti rodiča a § 415 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník

o prevenčnej povinnosti len zjavne prázdnu spleťou znakov. Žalovaná v čase styku disponovala mailovou komunikáciou zo škôlky, ktorej zaslaním by zmarila všetky pochybnosti žalobcu vo vzťahu ku karanténe maloletého. Konajúci súd nemôže po vykonaní dôkazov dospieť k názoru, že jednou jedinou strohou SMS správou si žalovaná splnila prevenčnú povinnosť bez konkrétneho skúmania okolností a spôsobu jej komunikácie so žalobcom. V konaní bolo jednak preukázané, že žalovaná disponovala materiálmi, ktorými mohla okamžite vyvrátiť pochybnosti žalobcu spôsobené práve jej správaním a zabrániť tak vzniku škody, ktorá je predmetom tohto konania a zároveň z výpisu SMS správ vyplýva, že ani nijakým spôsobom nereagovala na správu žalobcu, že jej nedôveruje. Žalobca poukázal na iné konania súdu prvej inštancie, v ktorých sa domáhal voči žalovanej náhrady škody za ňou zmarený styk s maloletým, v ktorých súd prvej inštancie jeho žalobe vyhovel v prípadoch, kedy žalovaná disponovala dôkazom o objektivite jej tvrdení a svojvoľne sa ho rozhodla so žalobcom nezdieľať. Z troch odlišných konaní medzi žalobcom a žalovanou možno ustáliť rozhodovaciu prax súdu, že pokiaľ žalovaná má taký dôkazný prostriedok, je jej povinnosťou ho predložiť žalobcovi pred samotným uskutočnením styku. Vychádzajúc z právnej zásady „ex iniuria ius non oritur“, je nemožné, aby mohla žalovaná nesplnenie

svojej zákonnej povinnosti, následkom čoho je vznik škody, odôvodniť klamstvom, resp. nepravdivou, resp.

v tomto konaní nepreukázanou skutočnosťou, súdom vyhodnotenou ako objektívnu prekážku a tým sa vyhnúť zodpovednosti za škodu splnením si svojej prevenčnej povinnosti. V opačnom prípade by bolo možné toto rozhodnutie považovať ako návod, ako môže jeden rodič odoprieť súdom právoplatne rozhodnutý a ustanovený styk s maloletým dieťaťom na základe nepreukázaného tvrdenia.

9. K tomuto vyjadreniu žalobcu žalovaná uviedla, že žalobcom uvádzané skutočnosti nie sú relevantné, nakoľko nie sú založené na pravdivých skutočnostiach. Žalobca spochybňuje tvrdenia žalovanej, že jej zo žiadneho právneho predpisu ani súdneho rozhodnutia nevyplýva povinnosť preukazovať zdravotný stav maloletého akýmikoľvek dôkazmi. Žalovaná si je vedomá informačnej povinnosti, ktorá jej vyplýva z § 24 ods. 6 zákona č. 36/2005 Z.z. Zákon o rodine. Žalovanej informačná povinnosť vyplýva taktiež z rozsudku Okresného súdu Prievidza č.k. 18P/54/2019-2555 zo dňa 09.03.2022 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č.k. 19CoP/20/2022-2736 zo dňa 23.06.2022, podľa ktorého je žalovaná povinná zasielať žalobcovi mailom informácie o „všetkých podstatných skutočnostiach, týkajúcich sa maloletého dieťaťa najmä: o zdravotnom stave maloletého dieťaťa, o absolvovaní lekárskeho vyšetrení, o tom, aké lieky užíva, o vzdelávacích výsledkoch, o dochádzke do predškolského zariadenia, o voľnočasových aktivitách, a to za predchádzajúci kalendárny mesiac“. Tieto informácie žalovaná žalobcovi riadne poskytuje. Ani z tohto rozsudku a ani zo Zákona o rodine jej však nevyplýva povinnosť preukazovať zdravotný stav maloletého akýmikoľvek dôkazmi. Žalobca ako otec maloletého má možnosť informovať sa

o zdravotnom stave maloletého u jeho ošetrojúcej lekárky, avšak túto možnosť nevyužíva. Nakoniec žalovaná uviedla, že pokiaľ žalobca poukazuje na rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré mu priznali žalovaný nárok na náhradu škody za zmarený styk s maloletým v prípadoch, kedy žalovaná disponovala dôkazom o objektívite jej tvrdení, pričom tento so žalobcom nezdialala /sp. zn. 6C/34/2022, 10C/49/2022 a 12C/3/2022/, žalovaná voči týmto rozhodnutiam podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie, a teda tieto nenadobudli právoplatnosť. Žalobcom uvádzané skutočnosti vo vyjadrení len potvrdzujú tvrdenia žalovanej, že žalobca sa dostaví do miesta bydliska maloletého za účelom realizácie styku s maloletým za každých okolností, a teda je irelevantné, či žalovaná vopred poskytne žalobcovi lekársku správu, resp. iný dôkaz preukazujúci existenciu objektívnej prekážky, alebo nie. Takéto konanie žalobcu preukazuje jeho účelovosť a cieľ, ktorým je poškodiť žalovanú a spôsobiť jej finančnú ujmu.

10. K tomuto vyjadreniu žalovanej sa ešte vyjadril žalobca. Zopakoval, že žalovaná svoje tvrdenia v čase styku nezobjektívizovala a tým svoju prevenčnú povinnosť porušila. Zodpovedá za škodu, ktorá žalobcovi vznikla jej nesplnením si prevenčnej povinnosti v zmysle § 415 Občianskeho zákonníka.

11. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 CSP v rozsahu a z dôvodov odvolania žalobcu, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a contrario a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP.

12. Odvolací súd preskúmaním veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie pri rozhodnutí vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP a k odvolacím námietkam žalobcu dodáva nasledovné:

13. Po preskúmaní veci sa odvolací súd celkom zhoduje so záverom súdu prvej inštancie, že žalovanej nemožno vyčítať nesplnenie si prevenčnej povinnosti v zmysle § 415 Občianskeho zákonníka z dôvodu neinformovania žalobcu o objektívnej prekážke brániacej uskutočneniu jeho styku s maloletým B. dňa 25.12.2021. V konaní bolo preukázané, že žalovaná pred uvedeným dňom styku žalobcu

s maloletým /24.12.2021/ žalobcu formou SMS správy informovala o tom, že maloletý B. je v karanténe, nakoľko bol v kontakte s pozitívnou osobou v škôlke, vykazuje príznaky ochorenia a je objednaný na PCR testovanie. Z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie potom aj bezpochyby vyplýva, že zamestnankyňa škôlky, ktorú v tej dobe navštevoval maloletý B., rodičom detí dňa 22.12.2021 mailom oznámila, že dňa 20.12.2021 bolo v škôlke dieťa, ktorému dňa 21.12.2021 vyšiel pozitívny PCR test. Maloletému B. bol dňa 27.12.2021 urobený odber vzorky, ktorý bol pozitívne testovaný na prítomnosť COVID-19. Výsledok testu bol žalovanej doručený dňa 28.12.2021 a žalovaná uvedenú správu preposlala žalobcovi 28.12.2021.

14. Odvolací súd je celkom v zhode so súdom prvej inštancie v tom, že žalovaná si SMS správou zo dňa 24.12.2021 vo vzťahu k žalobcovi riadne a včas splnila informačnú povinnosť o objektívnej prekážke brániacej zrealizovať styk otca s maloletým dňa 25.12.2021 a teda si splnila prevenčnú povinnosť vyplývajúcu jej z ustanovenia § 415 Občianskeho zákonníka. Pokiaľ sa žalobca aj napriek obsahu riadne a včas poskytnutej informácie zo strany žalovanej o nemožnosti zrealizovať styk s maloletým deťom rozhodol vycestovať do miesta bydliska maloletého, za takejto situácie nemožno pričítať zavinenie za vznik zbytočne vynaložených cestovných nákladov žalobcu žalovanej. Je totiž potrebné vziať na zreteľ, že žalovanej zo žiadneho právneho predpisu či súdneho rozhodnutia nevyplývala povinnosť doručiť žalobcovi v každom jednotlivom prípade, kedy objektívne skutočnosti bránia realizácii styku /napríklad karanténa, ochorenia maloletého dieťaťa a podobne/ k informácií o takejto objektívnej prekážke styku aj príslušné dôkazy /napríklad lekársku správu a podobne/. Je zrejme, že žalovaná v SMS správe zo dňa 24.12.2021 jasne a zrozumiteľne popísala objektívnu prekážku bránicu realizácii styku otca s maloletým - karanténu maloletého i dôvod, prečo sa v nej maloletý nachádza ako aj zdravotný stav maloletého. Ak bol žalobca vo vzťahu k plneniu informačnej povinnosti nedôverčivý a na styk do miesta bydliska maloletého sa na druhý deň napriek tomu dostavil, cestovné náklady s tým spojené musí znášať sám. Vykonaným dokazovaním žalovaná v tomto spore preukázala existenciu objektívnych dôvodov, pre ktoré sa styk žalobcu a maloletého dňa 25.12.2021 nemohol realizovať a ktoré v rámci plnenia informačnej povinnosti žalobcovi včas oznámila.

15. Na základe uvedených záverov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny.

16. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bola žalovaná úspešná a preto by jej patril nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobkyni. Keďže však v odvolacom konaní preukázane žiadne trovy nevynaložila, odvolací súd žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

17. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa /§ 419 CSP/ v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy /§ 427 ods. 1 CSP/.

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom /§ 429 ods. 1 CSP/.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne /dovolacie dôvody/ a čoho sa dovolateľ domáha /dovolací návrh/ /§ 428 CSP/.